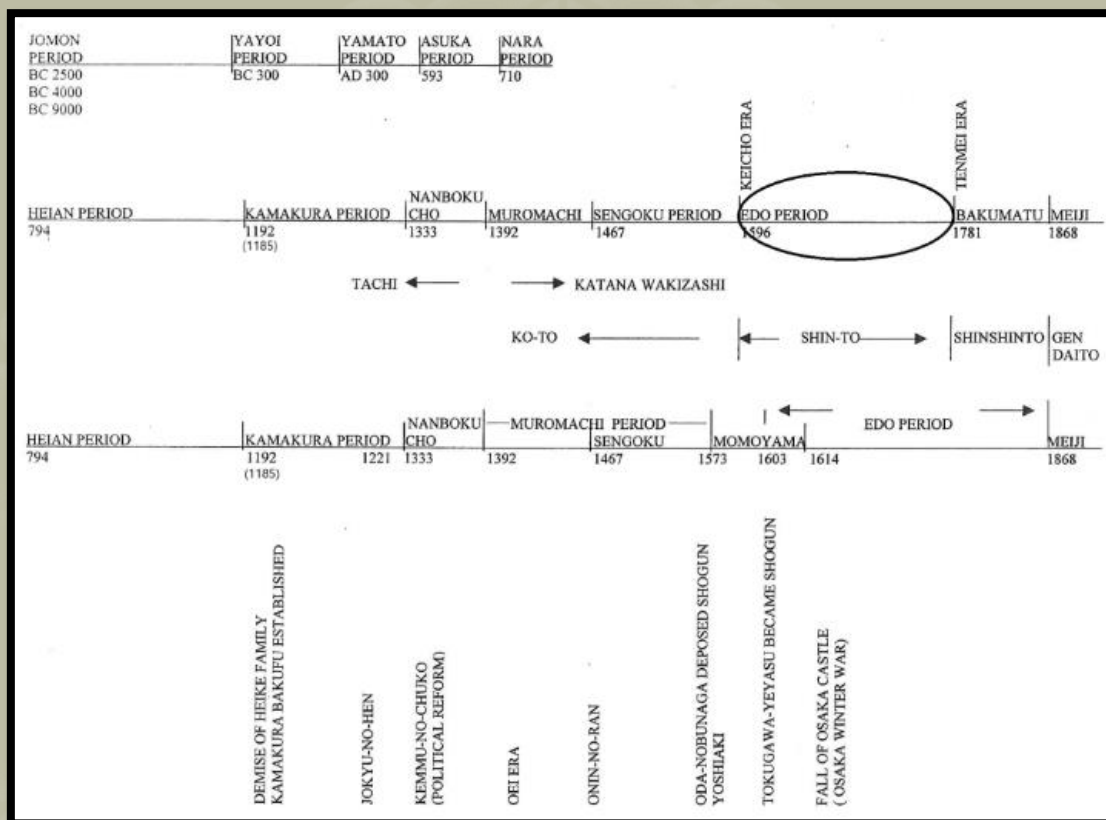

Az *Edo* - időszak története (江戸時代) 1603-1868.

A kör jelzi az általunk megvitattott időszakot.

Pontosabban fogalmazva, a *Sengoku*-időszak (戦国時代) után és az *Edo*-időszak (江戸時代) előtt ott volt még az *Azuchi Momoyama*-korszak (安土桃山), amely körülbelül 1575 és 1614 között volt. Lásd a fenti idővonalat a harmadik sorban. Ebben az időben éltek *Oda Nobunaga* (織田信長), *Toyotomi Hideyoshi* (豊臣) és *Tokugawa Ieyasu* (徳川家康). Miután *Tokugawa Ieyasu* (徳川家康) megnyerte a *Sekigahara* háborút (関ヶ原の戦い) *Toyotomi* vazallusai ellen, 1603-ban *Tokugawa Ieyasu* lett a *Shogun* (将軍). Ez az *Edo*-időszak kezdete. (江戸).

A *Sengoku*-korszak végén és az *Azuchi Momoyama*-korszak alatt a gazdaság sokat javult, és új kultúra virágzott. Készültek a gyönyörű és látványos művészeti alkotások, például a festmények, az építészet, a belsőépítészet és a kézműves tárgyak. A tea-szertartást *Sen-no-Rikyu* (千の利休) vezette be, a *Kabuki* szintén ebben az időszakban kezdődött.

Ez az időszak kissé hasonlít az európai reneszánszhoz - elég furcsa, hogy ez az új művészet megjelenése Japánban és Európában egyidejűleg történt. Időközben sok európai érkezett Japánba. Ez volt az európaiak keleti felfedezésének ideje. Angliából, Spanyolországból, Hollandiából és Portugáliából származtak. James Clavell „*Shogun*” regénye ebben az időben került színre. Ez a regény igazi személyeken, William Adams és Jan Joosten Van Londersteyn történetén alapul. Jan Joosten szobra még ma is látható a Tokiói állomáson. Van egy másik szobor is róla, a Tokiói állomáson kívül. A másik szobor *Shogun, Tokugawa Iyeyasu* tanácsadójaként ábrázolja William Adams-ot és Jan Joosten-t amint információkat tud meg tőlük Európáról. A *Shogun* jól bánt velük. A körzet, ahol Jan Joosten élt, most *Yaesu*-nak (八重洲) hívják Jan Joosten után. És William Adams megváltoztatta a nevét *Miura Anjin*-ra. A Tokiótól délre eső *Miura* környékén lakott, ami ma körülbelül másfél órára van vonattal Tokiótól. A feljegyzések erről a két emberről nagy becsben vannak tartva Japánban. Ha valakit érdekel, könnyen megtalálja a feljegyzéseket. Az európaiak számos európai árut és ötletet hoztak. A kereszténység népszerűvé vált és széles körben elterjedt. Később azonban *Toyotomi Hideyoshi* betiltotta. A *Meiji*-korszak (1868) után viszont már nincs vallási korlátozás.

Az *Edo*-korszak azt követően kezdődik, hogy *Tokugawa Iyeyasu Shogun* lett (1603)-ban, és egészen az 1868-as *Meiji* (明治) restaurációig tartott. Az *Edo*-korszak alatt a *Tokugawa Bakufu* (*Tokugawa* kormány) az egyetlen szervezet, amely politikai hatalommal bírt. A császárok ugyan léteztek, de a politikai hatalom átkerült a *Tokugawa Bakufu*-ba. Fokozatosan az európai hajók kikötői belépései korlátozottakká váltak, végül a spanyoloknak nem engedték, hogy Japánba érkezzenek, majd később már a portugálokat sem engedték be. A japánoknak tilos volt külföldre utazni. 1640 körül egy *Dejima* nevű hely, mely *Hirato* a *Nagasaki* prefektúrában (平戸、長崎) volt az egyetlen hely, amelyet a külföldieknek megnyitottak a japánnal való üzletvitelre. Japán a *Meiji* restaurációig (1868) bezárta az országot a külvilág felé.

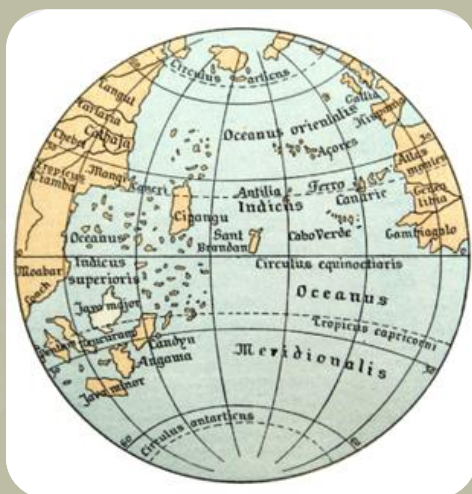
Az *Azuchi Momoyama* időszakban és az *Edo*-korszak nagyon korai szakaszában számos európai hajó látogatott Japánba, és közülük sokan Japán körül a part közelében hajótörést szenvedtek. Ennek egyik oka az volt, hogy Japán egy vulkánikus sziget. Még ha a tenger felszínén nem is látszik, sok akadály van a felszín alatt, például a víz alatti hegyek, hatalmas rejtett zátonyok. Az európaiak nem rendelkeztek a víziutakkal kapcsolatos információkkal, amelyek a japán tengerészek számára alapvetők voltak.

Az alábbiakban néhány érdekes dolgot olvashatunk. De kérjük, ne kösse az író nevét az itt található információkhoz.

A második ok, ami miatt sok hajó megsérült, vagy elsüllyedt az volt, hogy ezek a hajók aranyat kerestek. Amikor Marco Polo Kínába ment, meghallotta a kínai emberektől, hogy

van egy kis sziget Kelet felé. Ez az ország nagyon gazdag, és a császár palotája aranyból készül. Miután Marco Polo visszatért Olaszországba, írt egy könyvet az útjáról és kiadta azt (az 1300-as évek vége körül). Könyvében megemlítette, amit a kínai néptől hallott Japánról. Marco Polo soha nem járt Japánban. Ezt a könyvet sok európai országban széles körben elolvasták. Amikor az európaiak számára lehetővé tették a keleti utazást, Japánba jöttek aranyat keresni. Valóban, Japán nagy mennyiségű aranyat bányászott. De már túl késő volt. Addigra az arany nagy részét a *Fujiwara* család kibányászta *Oushu* (Japán északi része) területén, amely ma az *Aomori*, *Akita*, *Fukushima* és *Miyagi* körzet. *Toyotomi Hideyoshi* aranybányákkal rendelkezett, és annyit bányásztak, amennyit csak akkor ki tudtak bányászni, az adott kor körülményeihez képest. A cikk írója számos referenciát vizsgált meg és kereste a tényeket. A kutatás eredménye az, hogy a mai világ aranykészletének 1/3-a Japánból származott, amelyet a múltban bányásztak. (Kérjük, ne idézze ezt az információt a szerző nevével összekapcsolva.) Az arany az évszázadok során apránként kifolyt Japánon kívülre, mivel az arany és az ezüst közötti átváltási árfolyam Japánban sokkal olcsóbb volt, mint a világ többi részén. Az arany hosszú idő alatt áramlott ki Japánból. Most már nem bányásznak aranyat, és nem is sok aranya van Japánnak.

Azt mondják, hogy a Japán országnév Marco Polo könyvéből származik. Az országot könyvében „*Chipangu*” -nak nevezte, ez azt jelenti az arany országa. „*Chipangu*”, „*Zipang*”, „*Jipang*” végül „Japánná” alakult. A japánok nem nevezik magukat Japánnak. „*Nihon* vagy *Nippon*” (日本) az országunk neve.

Cipangu ábrázolása az 1492-es Martin Beham féle földgömbön.

A Wikimedia Commons, az ingyenes médiatár (Japán neve)

Original source: <https://studyingjapanesewords.com/2018/06/09/26edo-period/>